

E) Amb terminació femenina: *Pui de Meriga* a. 1262 (entenem *merigà*) damunt Sant Julià de Lòria (*Cart. d'Andorra* II, 118.4).

F) En aquest conjunt de NLL andorrans i en el grup alpí de *meredana* /*marezana* /*amerieia* / *muladera* (supra) § C), es pot apuntalar l'explicació d'un altre nom andorrà: *Mandurana*, en el vessant del terme de Canillo (separat de *Mereig* (§ D) només per la Valira. En *Mandurana* s'ha sumat amb MERIDIANA, el mot *man* 'mà', 'costat d'una vall' (com en *Manllada*, art. supra) i la *o* que apareix en *amorriar* MERIDIARE i en *Morea*, variant de *Merea* (§ I); d'on: *Moredjana* >(metà.) > *Medoirana*, *Ma(n)durana* (amb propagació de les nasals).

Partint de la pron. *mere'á* (< MERIDIARE) reduïda a *merar*, podem explicar:

G) *Merades*, partida de la serra damunt Godall, Baix Ebre, en doc. de 1344 (*Libre de Privilegis d'Uldecona*, citat s.v. *Godall*).

H) *Pui Meraner* en el terme de Tercui (Conca de 20 Tremp) oït per Terrado a dos pràctics d'aquells turons 1989 (que pronunciaven *puimeranè* i *pume*) format amb el sufix de *juganer*, *petaner*, *tafaner*, *llavanera*, damunt MERIDIANUS. Aquest el trobem a la Garrotxa en un doc. de 898: «*Mons Meridianus* in 25 valle *Basse* (*Cat.Ca.* II, 369.29)

I) MEREIA també a la Conca de Tremp. És un llogaret d'aquesta Conca, de cases escampades, a l'extrem SE. de la comarca, gros mas sota el Montsec, a 30 la punta externa del serrat de *Bonrepòs*, en un punt on la vall, intermèdia entre les dues muntanyes, tomba al Nord; el vent del Nord, doncs, ha de pujar per la canal d'aquesta vall cap al Montsec i refrescar constantment *Merea*. Lloc adequat perquè hi acampi el 35 bestiar a les hores de calor. En l'enq. de Rafel de la Torre (a. 1954) per a l'*Onom.*, no hi recollí altra pronúncia que *meréya* o *meréa*.

La situació correspon bé a la del conjunt de NLL que hem aplegat en aquest article, provinents de 40 MERIDIES 'migdiada', d'on vénen *Mereig* (amb *Meritgell*), *Merialles*, *Mariola* etc., en els quals ha pres el sentit de 'amorriador'. *MERÍDIA en lloc de *meridies* tal com *dia* / DIES.

Ha circulat també una variant *Morea*, de la qual 45 no s'ha pogut trobar dades fiables, i en tot cas sembla ser estranya, avui, a l'ús de la llengua viva. És la que recolliren els nomenclàtors (fins el del C.E.C. 1ª ed., i el *DAG.*), però la *GGC* (prov. Lda., 850.1) només troba notícia de la Baga de *Merea*, mont públic de 700 ha., junt amb la quadra de *Bonrepòs* (en la 2ª ed. del *Nomencl.* C.E.C. i l'*Enc.Cat.* ja s'ha preferit *Mereia*). Si la forma *Morea* tingué sòlida realitat,³ també tindria justificació amb aquesta etim., pel canvi de E en o que ha sofert MERIDIARE en el cat. *amorriar* 55 o *amorriar*, que constatem amb ampla extensió i

expliquem en l'art. del *DECat.* I, 288-9 (*amorriar* amb -r- simple en parlars occidentals, 288b33, 42ss.).⁴

¹ Lladonosa ja en tenia notícia, del S. XIV: d'un molí de tal nom (*La Ci. de Lda.*, p. 49), al costat del Puig Bordell, però no ens fiarem de la forma «molí de Na Mariola», amb què el cita, car vol explicar-ne el nom com antroponímic i quan ell cerca etims. no repara en detalls.— ² És clar que no manca algun testimoni d'aquest dimin. del nom de persona. Però és més aviat rar: una *Na Mariola* acompanya Sibília de Valldaura en doc. de 1265 (Soldevila, *Pere el Gran*, III 145). Un *Mariol* (morisc). c. 1198, en el *Cart.* de Poblet n. 180.— ³ Quant a un mot (construït segons una etim. ben hipotètica) *morbjola per J.U. Hubschmied (*VRom.* III, 154) amb el sentit de 'límit', que ell creu ètimon de NLL dels Alps suïssos, derivant-lo d'un gal *morga, enllaçable amb el fr. alpí *morraïne* 'rocatam terminal d'una galera', fins suposant que Hubschmied anés per bon camí, no hi pot haver res en comú amb el grup toponímic en estudi.—⁴ Per a l'etim. no hi ha altra pista ferma. No sabem on era justament una «heredad llamada *Morea*» citada en un doc. de 1210 (*BABL* III, 517) però els indicis són que fos dins Aragó: car se cita junt amb *Cofita* i *Estada*, que són cap a Fonz. Tampoc sembla que se li pugui atribuir un «*Raimundus de Mureia*» de 1165 (*CoDoACA* IV, 232-4), car és en un judici de la diòcesi d'Elna per més que s'hi parli de propietats seves «in Jesso» (Isona?). En fi més palpable és *Morea* partida del te. de Pamplona, puix que també a Navarra hi ha NLL i NPP *Moreabitarte*, *Morealna*, *Morebilbilea*, dels quals dóna dades ja antigues Mitxelena (*Apell.* § 54) i p. 61, i en *Fo.Li.Va.* I, 19-20). Queda oberta la possibilitat que aquests noms navarresos vinguin d'una combinació basca *Muger-egi-a* 'vessant de la grava', o d'altre derivat de *muger* 'pedreny'; i fins pot ser que aquí es trobi l'etimologia d'aquell *Morea* aragonès de 1210; però no hi ha base seriosa per unir-hi *Merea*, -*eia* de la Conca de Tremp.

45 MARJA, Coma-

Coma molt alta i bastant dreta, afluent per la dreta del riu de Sant Martí, en el terme de Taüll (Vall de Boí). Baixa del Tuc de Comamarja (2557 m. alt.) a la carena de la serra de Casesnoves.

PRON.MOD. la *komamárĉa*, oït allí per Coromines.

Segons *TVBoí* I, 10, es pot admetre com a ètimon, —combinat amb *coma*—, un adjectiu *EREMATICA, 'coma ermada, eixuta de boscos' > *Comarmatja > *Comamarja*, amb transposició de la *r* sota la influència de *marge* (noms com *Salta-marge*) i *marxar*; el